

Mým čtenářům!

Sražena typickými reprezentanty starých směrů v jeden šik, přinucena obhajovati své přesvědčení, volnost slova, právo bezohledné kritiky, snad nejtvrdší jakou kdy české divadlo zaznamenalo, přijala část mladé generace označení, které na ně bylo hozeno: redakce Meeting Pointu. Chceme individualitu, chceme ji v kritice, v umění. Individualita nade vše, žitím kypící a život tvořící.

Vidíme lid, jemuž místo světla osvěty dostalo se bengálových produkcí. Lid, jenž se stal prázdnou masou požírající často podprůměrné samozvané umění. Stádo ovcí, které se pro udržení dobré nálady spokojí s hranicí kýče a nechá se vést politicky dosazenými figurkami. Umění má sloužit vyššímu ideálu. Nevážíme si bezmyšlenkového pestrobarevného látání přejatých myšlenek a forem, imitací populárních písní, veršovaných tuctových říkaček ani šedivého sektářství, falešným kultům osobnosti ani ploché rádoby objektivnosti. Chceme pravdu v umění, tu poctivou pravdu vnitřní, jíž je normou jen její nositel – individuum.

V prapodivné době vyrostla nynější generace, přesyce na prázdnými frázemi. Nesena sympatií k ruchu a životu. Nicméně zdá se, že vzájemná komunikace a setkávání se může být začátkem nové epochy v dějinách celého světa.

Včera byl zcela nejnabitější program. Krom studentů z hostující DIFA JAMU Brno s inscenací Rómeo a Héro se představili naši milí hosté ze Slovenské VŠMU, z Polska, premiéru měla mezinárodní inscenace ze Švýcarska a nesmíme zapomenout ani na jedinečné účastníky z Íránu (pokud jste si zatím nechali tuto příležitost ujít, vypravte se ještě dnes v 10:30 do HaDivadla). Procitli jsme do posledního dne. Dnes by si žádný z festivalových návštěvníků neměl nechat ujít Encounter movie (sestřih z TV encounter, která fungovala po celou dobu festivalu) v 15:00 v HaDivadle. A pak se již opět zraky celého Brna upnou na Divadlo Husa na provázku, kde se v 18:00 v závěrečném ceremoniálu odhalí závěrečné stanovisko poroty. Držíme všem pěsti a s napětím očekáváme výsledky!

Pracovali jsme řadu dní, dnes Vám přinášíme čtvrté poslední tištěné číslo Meeting Pointu. To páté, zcela poslední, ve kterém, kromě finálních výsledků a doprovodných fotek, naleznete také recenze, které se zatím do jednotlivých čísel nevešly, najdete už jen v elektronické podobě na oficiálních internetových stránkách www.encounter.cz.

Na tomto místě chci poděkovat jmenovitě všem těm, kteří se na této velmi nelehké a ušlechtilé práci (totiž každou noc připravovat nové čísla festivalového zpravodaje ve dvou jazykových verzích a za velmi těžkých

technických podmínek) podíleli. Jsou to:

Hana Svobodová,
Eliška Luňáčková,
Pavel Nesvatba,
Maruška Votavová,
Marek Doležel,
Táňa Kovaříková,
Simona Vaškovičová,
Jan Krupa,
Kateřina Menclerová,
Alex Parker,
Michaela Dragounová,
Eliška Poláčková,
Barbora Doležalová,
Martina Kavínová,
Jana Šunková,
Kristýna Šedivá,
Tomáš Kubart,
Iveta Šedová,
Martin Macháček,
Ervin Hodulík,
Michaela Malčíková,
Jana Žáčková,
Viktor Černický,
Markéta Toufarová,
Milan Čtveráček,
Michaela Suchá,
Lukáš Kubina,
Dorota Lichvárová,
Markéta Zástěrová,
Ludmila Nerudová,
Zuzana Malášková,
Katarína Cetkovská,
Silvie Kudelová,
Martin Veselý
a Simona Nyitrayová

P.S.: Postmoderna neexistuje! (zatím)

Lukáš Paleček v.r.
ex šéfredaktor
a věčný revolucionář

RECENZE HLAVNÍHO PROGRAMU

Vysoká škola múzických umení –
Divadelní fakulta (VŠMU)
BRATISLAVA, SLOVENSKO
SEN NOCI SVATOJÁNSKÉ

Jednoducho jednoduchý Shakespeare

Kto sa dnes rozhodne ukázať na javisku Shakespeara, má pred sebou ťažkú úlohu. Nájsť v chronicky známom texte vlastnú tému, nové významy či spôsob spracovania nie je vôbec ľahké. Študentom slovenskej VŠMU sa to čiastočne podarilo.

Režisér Michal Vajdička sa rozhodol obliecť starý text do nových šiat, a to doslovne. Diváci majú stále pred očami príbeh dvoch zamilovaných párov, ktoré sa objavili v mýtickom lese, režijné spracovanie ale otvorene vytiahlo príbeh z antických Atén do súčasnosti. Svedčia o tom na prvý pohľad súčasné kostýmy, ale aj mobilné telefóny, bicykle či fľaškové pivo. Na scéne od začiatku vidíme látkový kváder, z ktorého sa nám prihovori škriatok Puk. Keď sa kváder zdvihne nad hlavy hercov, javisko ostane prázdne. Iba na podlahe a horizonte bielej scény prebieha projekcia. Prázdny priestor upriamuje pozornosť na hereckú akciu. Študenti VŠMU počas predstavenia podali náročný fyzický výkon – hádzali sa po sebe aj po podlahe, vláčili jeden druhého, nosili sa, a aby toho nebolo málo, behali a využívali všetok javiskový aj mimojaviskový priestor Divadla Husa na provázku.

Predstavenie chcelo spájať telesnú erotiku a duševnú mystiku. Splnilo iba prvú polovicu, ale aspoň dôkladne. Z pôvodného textu bolo na túto tému vyťažené maximum. Herci využili každú možnosť, ktorá im ponúkala vtip. Dlhé ticho po slovách „mi stojí...“ alebo „ja každému dám...“ tento humor dostatočne ilustrujú. Niekoľko by mohol namietat, že stavať vtipnosť na sprostom humore je sprosté, ale pravda je inde. V hromade vtipných situácií vyplývajúcich z mizanscén a telového hereckého prejavu, vyššie zmieňovaný humor nevytŕčal. Zapadal. Na opačnej strane je pochopiteľné rozhorčenie tých, ktorí v predstavení hľadali pravú duševnú lásku, no videli iba telesnú. Avšak, nie je isté, ako veľmi ju v texte hľadali inscenátori. Sami opúšťajú akúkoľvek vážnosť romantických slov a otáčajú ju na iróniu, ktorú si dramatické osoby plne uvedomujú. Svoju hereckú príležitosť využili všetci herci, ale komická štvorica amatérskych hercov-remeselníkov si divákov získala najviac. Veľkú zásluhu mal na tom Martin Šalacha ako Kubo Klbko, typ, ktorý typovo veľmi pripomínal Jozefa Kronera. Andrea Sabová v role Hermie pôsobila naopak najslabšie. Zo svojej postavy vytvorila panenku, ktorá od samej nevedomosti, čo so svojím chlapcom, ho len naťahuje a manipuluje ním,

+ takže jej láska vyzerá len ako chvíľkový vrtoch.

Komédia Sen noci svätajánskej svoju tému našla a svoju úlohu splnila. Kto chcel, naladil sa na vlnu predstavenia, a kto si chcel kopnúť do dverí, tomu ich herci VŠMU pred nosom otvorili.

Viktor Černický

potlesk 1,5 min

Shakespeare odetý do kostýmu cirkusového klauna

Bratislavský súbor potulných komediantov pritiahol do Brna s akýmsi kusom od jedného Angličana a rozložili sa v Huse, ktorá pre cudzincov z neznámych dôvodov stojí na provázku... Takéto úvodné entrée by azda najlepšie vystihlo inscenáciu bratislavskej VŠMU. Ich Sen noci svätajánskej sa vyznačoval telesnosťou hraničiacou až s akrobaciou a istým erotickým nábojom, ktorý sa však nezvrhol do vulgárnosti.

Alžbetínsky pojatú minimalistickú scénu tvorila neutrálna biela hracia plocha z látky, vyúsťujúca do zadného horizontu. Naň boli počas predstavenia premietané light motívy vyznačujúce miesto deja, čo mi prišlo zbytočné, nakoľko sa text prezentoval bez škrtovej roviny, ktorá sa vertikálne zdvíhala a de facto plnila funkciu opony. Herci využívali celý priestor divadelnej sály i budovy a nepoučený divák by snáď ani nepoznal, že inscenácia nevznikala v daných priestoroch. Sen noci svätajánskej bol pravdepodobne napísaný ako oslavný kus pri príležitosti šľachtickej svadby a neskôr prispôbený pre ľudové publikum. Shakespeare v ňom spája tri dejové roviny – šľachtickú, rozprávkovú a remeselnícku. Tá v predstavení pôsobí najvýraznejšie a asociuje známe dedinské postavičky z éry „rozkvitajúceho socializmu“. Na javisko postupne prichádza partia proletárov vo flanelových košeliach na starých ukrajínach, čo boli ekologické skútre družstevníkov, aby nacvičili hru o rytierovi Pyramovi a slečne Thisbinke. Režisér Michal Vajdička, azda chcel vo svojom zámerne pracovať s dvoma rovinami divadla na divadle, nakoľko hneď v úvode posielal hercov, aby sa prezliekli do kostýmov priamo pred divákmi. Jeho úmysel však počas predstavenia nebol dotiahnutý do konca, i keď herci prevolávali do hľadiska, alebo vystupovali z postáv. Zámer zostal teda nevypočítaný v salvách smiechu, ktoré najviac podnecovala postava Kuba Klbka. Ten je spojivom medzi tromi dejovými pásmami, a preto sa jeho pojetie stáva pre inscenáciu zásadným. Martin Šalacha, ktorý akoby z oka vypadol Jozefovi Krónerovi, vystihol ľudovú živelnosť a šibalstvo svojej postavy vo všetkých smeroch. Výrazná mimika či premyslená práca s hlasom pri scénach, kedy je Kubo zmenený do oslej podoby škodoradostným Pukom, dokazujú, že ťažko skrotiteľný charakter si dokázal osedlať.

Vrcholná scéna predstavenia nastala pri predvádzaní

proletárskeho divadla pre vznešenú spoločnosť aristokratov. Tí stoja rozdelení na protihľých rampách sálu a sledujú rozpačité predstavenie remeselníkov v pomyselnnej aréne. Ochotníci sa snažia svojim pánom dopredu vysvetliť divadelné znaky, s ktorými budú v predstavení pracovať, aby z ich strany neprišlo k nechcenému rozhorčeniu. Shakespeare tu pomerne svojským spôsobom odhaľuje istú obmedzenosť vyššej vrstvy, ktorá nie je schopná pochopiť náznakovosť ľudových predstavení a všetko jej musí byť servírované v surovom stave. Vrchol výstupu predstavuje predvedenie steny, kedy robotníci vytvárajú industriálnu kulisu z troch spojených bicyklov. Na ne povstane mierne zostalý, múkou zamazaný, takmer vždy pivom podgurážený Rudo Hoblík (Marian Viskup), aby stál v ceste rozkvitajúcej lásky dvoch milencov. Spanilá deva, ktorú podľa albežbetinskej inscenačnej praxe hrá mierne zarastený mladík, tak musí k svojmu milému prehovárať cez otvor určený k ľudskému vyprázdňovaniu. Remeselníkom sa však pod tlakom noblesného publika predstavenie rozpadá a končí fiaskom. V samotnom závere pred publikum prichádza Puk, aby sa pohral s bodovým svetlom a ospravedlnil sa divákovi za vzhliadnuté predstavenie.

Sen noci svätajánskej z dielne Slovákov bol príjemným prekvapením. Ich poňatiu až na malé výnimky nemožno nič vytýkať a škoda len, že sa nám nedostáva viac priestoru na obširnejšiu recenziu. Výkon hereckého súboru pripomínal bujarosť Comedie dell'arte a istá jarmáčnosť umocnila komediálnu predlohu. No z veselej atmosféry, ktorá panovala počas celého predstavenia sa akosi vytratil zmysel zdelenia. Čo vlastne tvorcovia chceli svojím dobre nacvičeným cirkusom povedať? To mi zostáva záhadou...

Ervin Hodulík

potlesk 2:05 min

Sen noci svatojánské

Pokud jste šli 8. dubna do Divadla Husa na Provázku na Sen noci svatojánské s představou, že uvidíte klasické ztvárnění Shakespeara, asi jste odcházeli velice překvapení. Absolventský ročník VŠMU se totiž popral se slavným dílem ještě slavnějšího autora po svém. Herci ukázali publiku, že i tento, již tolikrát zpracovaný, příběh může být zmodernizován natolik, že i blankvers pronášený pomocí mobilních telefonů nebude působit divně, ba právě naopak.

Jednou z nejdůležitějších věcí v každé inscenaci je překlad. Pro své nastudování si vybral režisér Michal Vajdička překlad Lubomíra Feldeka a Pavola Országha Hviezdoslava a divák sedící v hledišti si již po chvíli musel všimnout, že tato verze bude asi trochu jiná, než na kterou jsme zvyklí. V textu je totiž použito mno-

ho moderních výrazů, někdy i lehce vulgárních. To ale není na škodu, protože jsou vždy načasovány právě ve vhodnou chvíli.

Další modernizaci děje vidíme například téměř na začátku celé inscenace, a to ve scéně, kdy autor divákovvi nastiňuje, o co vlastně v příběhu půjde. Je to tedy ve chvíli, kdy se Hermia dozvídá od svého otce Egea, že se musí provdat za Demetria, ačkoliv je až po uši zamilovaná do Lysandra. Překvapivě se ale celá tato scéna obejde právě bez fyzicky přítomného Egea, protože komunikace s ním je zprostředkována pomocí mobilního telefonu. A vtípků podobného stylu najdeme v inscenaci mnohem více.

Lidské prostředí je pojato takto moderně. Na bílém plátně, které je jak na podlaze, tak na zadní stěně scény, stojí postavy v kontrastních barevných kostýmech. Pár Hermii a Lysandra je laděn do červenobíla, Helena a Demetrius jsou oproti nim oblečeni v tmavých barvách. Celá scéna je jasně a konkrétně osvětlena.

Ve chvíli, kdy se ale děj přesouvá do pohádkového světa královny lesních vil Titanie, světla se ztiší a divák konečně zjistí, proč je bílé plátno v takovém rozsahu i na zadní stěně. Slouží totiž jako promítací plátno, na kterém se začnou objevovat různé ornamenty a světelné tvary. Nejdříve vypadají tyto tvary jako malé medúzy plovoucí v temném moři, později, když král Oberon mluví o slzách, objeví se na plátně něco, co připomíná malé kapičky, tedy slzy. Další zajímavostí světa vil je tajemná podkladová hudba, kterou lidské prostředí vůbec nemá.

Velmi příjemné bylo dívat se na mladé herce, kteří si očividně pobyt na scéně užívali. Hráli s lehkostí, a to i přesto, že některé scény musely být fyzicky velmi náročné. Na mysli mám především scénu, kdy Helena přesvědčuje Demetria, aby jí miloval a nechal Hermiu Lysandrovi. Scéna připomíná spíše zápas, nežli milostné vrkání. Demetrius Helenu několikrát docela hrubě odhazuje, pere se s ní, ale ona ne a ne přestat. Nejvíce si však divák liboval ve chvílích, kdy se na jeviště dostal Martin Šalacha coby Kuba Klubko. Jeho nedocenený a také patřičně domýšlivý ochotnický herec byl opravdovou třešničkou na dortu, který přivezli studenti VŠMU na letošní ročník Encounter.

Markéta Toufarová

potlesk 4 min

Puk

Hermie a Demetrius

Hermie a Leandres, Helena a Demetrius

Mazací hlava z Persie

Ztemnělým sálem zaznívá tlukot srdce, zvuky velkoměsta dokreslují představu člověka vrženého do klubka světa. Tmou jsou slyšet klaksony aut, útržky rozhovorů, spěch všedních ulic velkého města. Morteza Mirmontazemi v dokonale celistvém divadelním tvaru otevírá za zvuků písně zesnulého krále popu věčné téma chladu a tepla, světla a tmy, ženy a muže. Příběhově povrchní, ale divadelně velice nápaditý tvar drží celou inscenaci v invenčních výtryscích nad hladinou nudy a... šedi. Spíše než o neštěstí z nevydařeného společného života, vypovídá inscenace o hrůzné možnosti fatality, životní předurčenosti, ze které nemůžeme uhnout.

V bílých boxech (připomínajících na první pohled vzácné setkání kabin páter noster) se žena a muž pokouší dostat z lůna zrození, což je předvedeno odstříhnutím šňůry visící oběma hercům k břichům. „Tady jsem se narodil. Tohle je moje město,“ zaznívá z reproduktorů. Bílé pódium se promění ve skicář malých děcek. Chlapeček kreslí fixou autíčko, holčička (Mahnaz Zabihi) domeček, kytičky... v dětské hře na seznamování se přeci jenom setkají, v zamilovanosti odcházejí, aby vzápětí mohli společně, každý svým rudým sprejem vytvořit „líbezná“ srdéčko, v upomínce svého libého citu (vtipné je v tomto momentě spojení protřepávání dózy spreje, které navozuje určité sexuální obrazy). Následuje několik nocí, manželé se převalují ve stereotypu postele, než se narodí dítě. „Bez dítěte by to snad bylo lepší. Jednodušší...“ Končí klid, muž (Amin Tabatabal) předvádí shon každodenní pracovní vázanosti, žena se doma cítí s dítětem odstrčena, „daily life“ se mění v „deadly life“. S nudou přichází televize, pletení, usínání u politických debat (vtipné je mužovo zopakování chlapečkova stydlivého gesta, když jej manželka přistihne při sledování jakéhosi erotického programu). Žena se snaží být krásnou, muž pracuje, aby uživil dítě, a přesto nám to v ráji neklape. Geniálním způsobem využila režie možností scény a dala vzniknout zhmotněným představám ženy (mileneček, vyříznutí z papírové plochy pódia) a muže (peníze, vzniklé stejným způsobem)... Ve vztahu vzniká nedůvěra, muž si nachází milenku (oranžová silueta a nápisem „-18“ – tak snad jí bylo alespoň 15, že...).

„Možná jsme toho řekli příliš,“ oduší pár. Zády k sobě sedící dvojice si posouvá atrapu řvoucího dítěte, těžkého kamene, který se mezi ně zaklínil. Žena svůj vztah k němu končí symbolickým zalepením jeho úst páskou, muž jej v drsné metafoře doslova rozmáčkne, až z něj prýští černá kapalina. Rozstříkne se žluč, která je pročištěna až s příchodem stáří a křišťálově čistým porozuměním. Hořké téma je neseno s hrdým postojem klaunů, kteří na šachovnici (na scéně přítomné) procházejí, vážíce každý krok, ke společné smrti. Jakoby

fatalita a předurčení zaznívaly již v prvních výročích muže: „Tady jsem se narodil. Tohle je moje město.“

Tomáš Kubart

potlesk 3,54 min

Univerzální pár

Když má íránský soubor hrát pro převážně české publikum představení o vztahu mezi mužem a ženou, vzbudí to jistě mnoho očekávání. Většina Evropanů má o celém islámském světě množství předsudků, které mohla tato inscenace osvětlit. V úvodu nutno říci, že kdybychom dopředu nevěděli, že jde o íránský soubor, nepřekvapilo by nás, kdyby s tímto představením přijel jakýkoliv evropský soubor.

Dynamická hudba stupňuje očekávání přicházejících diváků, před kterými se rozehrál život muže a ženy od narození až po smrt. Takováto životní cesta je rozvedena do krátkých epizod, které jsou metaforickým znázorněním jednotlivých životních stádií. Zrození udělané poměrně vizuálně působivým rozříznutím průsvitné látky, přeříznutí pupeční šňůry a vstup do života. Život v páru, s běžnými problémy – chozením do práce, únavou, zrozením dítěte, stářím a smrtí, včetně vztahových problémů, milenek a podobně. Běžný život je to ovšem jen do té doby, než dvojice zabije své dítě – v inscenaci je dítě v podobě hadrové loutky. Zůstává otázkou, co bylo přesně příčinou smrti dítěte, ať už to byl nezájem ze strany obou postav, nebo hrubá síla muže, jenž dítě úmyslně rozmáčkl. Tento okamžik je trochu vytržením z jinak předvídatelného příběhu o životních stereotypch.

Představení Žena, Muž nevzbuzuje, jak by se možná dalo očekávat, mnoho kontroverzí, bylo by zajímavé sledovat, co takto znázorněný příběh dělá s publikem v arabských zemích, kde je postavení ženy minimálně problematické. Ve zdejším prostředí jde ale o dost zjednodušující koláž stereotypních epizod bez hlubšího významu, je to spíše půlhodinová etudka na téma život muže a ženy. Jednotlivé životní etapy nejsou jednoznačně odlišeny a bohužel se nedaří znázornit evoluční vývoj obou postav, ne vždy je možné říci, v jakém životním období se nacházíme.

Z formálního hlediska je ale představení plné nápadů, které jsou dobře zapracovány do konceptu inscenace, pracuje se se stejnými prostředky v celém ději. V průběhu celé inscenace se pracuje s bílým papírem přilepeným na zem, který fungoval do té doby jako herní prostor. Například v momentě, kdy muž z tohoto papíru vyřezával bankovky, žena ve stejný okamžik vyřezávala postavu, s níž byla muži později nevěrná.

Nutno říci, že Mohammed Alah Dadí znázorňující postavu muže, zjevem připomínající pohádkového loupežníka s plnovousem, z hereckého hlediska převyšuje

je svoji partnerku Melodi Aramniu a je hlavní humorovou složkou inscenace, která je přes jednotvárný příběh plná vtípu a nápadů.

Lukáš Kubina

potlesk 3,40 min

Aneb Na počátku každý sám

Inscenace „Žena, muž“ je zobrazením lidského života od narození až po smrt. Znázorňuje průřez dětstvím, pubertou, dospělostí až po nudné stáří.

„Žena, muž“. Dva světy. Stejně tak rozdělená scéna alespoň na začátku. Na jedné straně muž, na druhé straně žena. Každý ve své buňce. Člověk mého věku a zkušenosti netuší, co může od muslimské kultury čekat na divadelních prknech. Muž i žena uzavřeni v „buňce“, která je v předu překrytá igelitem. O několik okamžiků pochopíme, že tyto buňky jsou placenty a v nich visící provazy jako pupeční šňůry. Skalpel prořezává igelit – děti jdou na svět. Stejně tak symbolicky přeřezávají skalpelem provaz, jako pupeční šňůru. Atmosféra nastavena. Následují obrazy dětské hry.

Velice úžasný byl přechod od dětí, které si malují. Chlapec, kreslící auto, přechází k počítání primitivních příkladů až po počítání složitých rovnic. Nejsilnější moment pro mě byl, když dítě, které žena porodí stále brečí, bezradný muž a bezradná žena si mezi ho mezi sebou posouvají, kdo ho utiší. Žena bere pásku a zalepuje dítěti (hadrové panence) pusou. Tento okamžik rozdělil publikum na dvě půlky. Zděšení a smích. Ovšem po chvíli i té druhé části publika zmrzl úsměv.

Tento „průřez“ životem od narození až po poslední vydechnutí mě zkrátka pohltil. Nevím, zda mě uchvátilo výborné pojetí scény a její netradiční využití, či nastavení atmosféry a hraní téměř bez slov. Zkrátka nadšení a milé překvapení.

Martin Veselý

potlesk 3,50 min

muž a žena

muž a žena

muž a žena

Państwowa Wyższa Szkoła Teatralna im. Ludwika Sol-
skiego w Krakowie/ The Ludwik Solski State Theatre
School in Cracow
KRAKOV, POLSKO
VŠECHNO POMÍJÍ

I tento článek pomine!

Na začátku tohoto článku musím říct, že inscenace mě unesla někam do mého vnitřního světa, tudíž tato recenze nemá parametry nějakého objektivního přiblížení pro ty, co neviděli, ale kdo viděl inscenaci Všechno pomíjí, snad pochopí.

Inscenace polských studentů pod vedením Joe Altera ve mě zanechala intenzivní chuť protančit dnešní den a pocit, že i když všechno pomíjí a často tato pomíjivost bolí, tak stojí za to tyto okamžiky stále znovu a znovu a znovu prožívat. Inspirace pomíjivostí je z tohoto tanečního představení jasná a sdělitelná a je to pomíjivost především lidská. Naše touhy, zklamání, očekávání, naplnění, setkání a setkávání ve všech fázích lidského života, od narození po smrt. Z jeviště šla energie, která mě jemně omotávala, naplňovala a vedla k uvědomění, že můj život v dlouhodobém vztahu s partnerem, vlastně vypadá podobně: Kochám tě, Milane!

Inscenace Všechno pomíjí se mohla zvrtnout k tomu sdělit vše a neříct nic, což se naštěstí pro mě nestalo, protože studenti společně s Joem Alterem vycházejí ze sebe. Krakovští studenti z The Ludwik Solski State Theatre School na mě působili jako velmi výrazné individuality, které se ale dokážou na jevišti spojit v jednotný celek a působit jako jedno tělo. Pohyb v jejich podání je přirozený, plný soustředění, a lidský život je podaný jako zákon akce a reakce, tanečníci vycházejí z vnitřních i vnějších impulsů, pro mě byla některá místa v inscenaci až citací německé tanečnice Piny Bausch. Prostě taneční divadlo, tak jak je tvořila i ona sama, sled emocionálních obrazů plných vzpomínek, tužeb, otázek identity a vzájemného porozumění mezi mužem a ženou, mužem a mužem, ženou a ženou. Abych byla konkrétní, zmíním scénu, kdy se na jevišti dvojice objímají a jedna z nich stále padá a znovu pak hledá podporu, jako by přímo odkazovala na inscenaci Cafe Müller. Moderní výrazový tanec spojený se slovem působil jako jednotný tvar, kdy jsem nemusela přemýšlet, zda-li má slovo větší význam než pohyb a naopak. Všechno pomíjí je prezentováno jako jistá a nevyvratitelná samozřejmost, ale existují změny k lepšímu, změny k horšímu a změny, které v podstatě nic nezmění, pokud my zůstaneme za každou cenu stejní.

A na závěr si dovolím trochu neformálnosti, jestli už jste dočetli, běžte si dnes zatancovat a řekněte svým nejbližším, že je máte rádi.

Jana Žáčková

potlesk 3,20 min

Joe Alter: Everything slips away...

Krakovská škola Ludwika Solskiho si s sebou do Brna přivezla devítičlenný soubor. Pět herců a čtyři herečky seděli na forbíně Divadla Bolka Polívky se svěšenýma nohama již při příchodu diváků. Jakmile se publikum uklidnilo a světla se ztišila, začal mezi herci velice rušný hovor. Po chvíli se ale jedna z hereček zvláště zarazila a odtancovala směrem k řadě židlí, které se nacházely na scéně až zcela vzadu. Stejným způsobem ji následovali jeden po druhém i její kolegové. V tu chvíli začalo čtyřicet pět minut, během nichž neodtrhl divák od herců respektive tanečnicků oči.

Všichni herci tančili ze začátku svým vlastním stylem snad proto, aby ukázali, co od nich můžeme čekat. V určitém okamžiku se pak pohyby dvou na chvíli zesynchronizovaly a po krátkém společném čísle se jeden z dvojice odpojil, aby jeho místo zaujal někdo další. Takto se postupně vystřídali všichni tanečníci. Když se celý proces začal opakovat, již se nikdo neodpojoval a před diváky najednou tančili všichni stejnou choreografií, což bylo velice efektní.

Až v průběhu představení si divák uvědomil, že se celá inscenace skládá z mnoha krátkých příběhů, které byly ztvárněny, až na malé výjimky, pouze tanečně. Jednotlivé příběhy se netýkaly pouze vztahů mezi mužem a ženou, ale také například mezi dvěma muži nebo ženami. Můžeme zde najít třeba zhrzenou nebo neopětovanou lásku, nepochopení, odpuštění, strach, pohrdání a jiné.

Všichni tanečníci setrvali na scéně po celou dobu inscenace, ale jejich úlohy se za tu dobu několikrát změnily. Většinou jsme byli svědky toho, že v popředí tančí například dva ústřední páry a ostatní je z povzdálí sledují nebo stranou rozvíjí menší vedlejší pohybové akce. Ovšem vedlejšími byly pouze na chvíli, protože jejich pozice a důležitost se mohla změnit v každou chvíli. Jeden příběh ještě neskončil a už vidíme, že v jiné části jeviště vzniká něco zcela nového. A tak se ten předchozí velice nenápadně transformuje do dalšího a ten do dalšího a do dalšího a tak dále. Zajímavé je to, že si divák neuvědomí hned, že sledovaný příběh skončil, protože všechny pomíjejí postupně a pomíjení je přeci proces, který vyžaduje určitý čas.

Velice vkusný hudební výběr dokresluje atmosféru celého děje a střídání různých hudebních motivů může divákovi třeba trochu pomoci snáze rozeznat přechod z jednoho příběhu do druhého.

Na závěr bych zde ráda vyzdvihla výkony všech účinkujících. Celá inscenace byla fyzicky i psychicky velice náročná, ale herci ji zvládli naprosto skvěle! Bohužel – jak už nám řekl i samotný název inscenace – Všechno pomíjí..., pominulo tedy i toto představení, které sklidilo u publika obrovský úspěch!

Markéta Toufarová

potlesk 3 min

tanečníci

tanečníci

tanečníci

Excuse me, mister God...

Na začiatku bola iba veľmi úsporná scéna. Minimalizmus. No to, čo prišlo potom si viac ani nevyžadovalo, pretože každá pridaná dekorácia by bola iba príťažou. Na pódiu sa postupne striedali herci vo svojich výstupoch a tí, čo momentálne nehrali, sedeli po bokoch na stoličkách a pomáhali dotvoriť celkovú atmosféru zvukmi, hlasmi, vydupávaním rytmu, či hraním na hudobný nástroj (klarinet).

Ja som nikdy naživo nevidela ucelenú prácu s maskou na spôsob commedie dell'arte a pohybové divadlo, a preto musím povedať, že ma švajčiarska divadelná škola absolútne okúzliła. Každý jeden pohyb bol absolútne presný, precízny a časom (100 min) neštrácal na intenzite, čo je veľmi dôležité pre zdelenie významu, ak má herec na tvári po celý čas masku. Tie boli hrubé, bohato farebne a tvarovo zdobené a zaberali väčšiu časť tváre s výnimkou úst. Oči, tak potrebné pre mimickú gestiku klasického činoherného divadla, boli skoro úplne skryté v malých otvoroch, a tak celá váha vyjadrovacej schopnosti ležala na pohybe. Tento fakt nebol prekážkou ani v najmenšom a jazyková bariéra akoby ani neexistovala (až na pár výnimiek). Herci s telom pracovali s ľahkosťou, plynulo, pružne, každý predviedol širokú škálu pohybových možností, ktoré boli v párových scénach zosynchronizované. Predstavili nám tak mnoho odlišných charakterov, a to aj v rámci jednej postavy, keď sa skutočný Amfitryon stráca sám sebe a zjavujú sa mu jeho rôzne podoby v iných časoch a súvislostiach (pes, žena, nemecký dôstojník, zlodej, úradník). Celok pôsobil veľmi imaginatívne a strhujúco, až som sa pristihla s otvorenými ústami a očami ako malé dieťa, keď pozoruje rozprávku alebo kúzlo (nebola som sama – herci po bokoch pódia so mnou tento stav zdieľali). Samoučelnosť, ale efektná v premete Merkura sa dá určite odpustiť pre vyššie spomínané kvality. Vtip príbehu dodávali aj glosátorské poznámky jednotlivých postáv, väčšinou v angličtine, no nemecké „Scheiße“ bolo tiež dosť výstižné. Pulcinella bol skrátka roztomilý a DIO až pravdivo ľudský (alebo by som mala povedať klasicky mužský?) po tom, čo sa vyspal s Alkménou a predvádzal „tanec radosti“. Tá zas bola femme fatale v jarnom vánku s „caching!“, ktoré sa jej zjavilo v očiach (podporené cinknutím), keď jej Amfitryon /DIO pripínal náhrdelník.

Videli sme súčasnú drámu, súčasné charaktery, iba tie prostriedky boli trochu magické a možno práve preto sme mali možnosť pozrieť sa na svoj život – hlavne nenápadne – z inej perspektívy.

Dorota Lichvárová

potlesk 2, 50 min

Viva la revolución, salto mortale a jiné trdloviny

Smrtelně vážný Amfytrion. Klišé? Ale kdeže. V podání švýcarské školy Scuola Teatro Dimitri se Amfytrion hrál à la commedia dell' arte a ještě k tomu byl Nenasytný. Antickou „tragikomedii“, v níž si nejvyšší z bohů zamane, že svede manželku generála Amfytriona Alkmenu, stylizoval soubor do období revolučních bouří Jižní Ameriky šedesátých let. Nebo alespoň doufám.

Amfityron (Raúl Nene Vergas) připomínal kostýmem Che Guevaru. Charismatický bojovník v baretu, s pásem nábojů kolem ramene, se vzdaloval ze svého sídla do velké války a zanechal svou drahou Alkmenu (Sophía Rodríguez) na pospas okolnostem. Toho využije právě postava Boha (Micha Goldberg). Inscenátoři postavu božského svůdníka pojmenovávají tímto jednoduchým způsobem. Vplíží se v převleku za Amfytriona do manželčiny přízně a začíná s ní vyvádět. Nakonec náhody a všechny podivuhodné události vrátí milovanou ženu do náruče toho pravého. Kromě zvoleného rámce reminiscencí na revoluce v regionu, pracují tvůrci právě i s banalitou jihoamerické televizní proveniencí a parodují nesmyslnost nekonečných „telenovel“. Kromě tematického zostření se v inscenaci proměňuje i forma samotné commedie dell' arte. Tudíž místo postavy „Capitana“ se na jevišti objeví divoká revolucinoáňka Capitana (Alaide Ibarra).

Spolu s ní vytváří Pulcinella (Claudius Hoffman) komickou dvojici, která inscenaci i přes úžasné výkony dalších účinkujících, dominuje. Herci jsou pružní, energičtí a masky postav jim přirůstají perfektně na obličej. I přesto by pro dravější průběh bylo lepší některé obrazy zkrátit. Zejména v závěru, poněvadž inscenace klamně vytvářela dojem, že má minimálně tři konce.

Ale avšak! Inscenace si přes tyto detaily stále zachovává veselou masku a překvapuje. Nejen formou, divokými situacemi, ale i způsobem mluvy. Herci na sebe povykovali v italštině, němčině, angličtině a španělštině. S jazykem byla spojena další rovina hraní si s žánry a formami. Postava Pulcinelly si o samotě listuje fiktivním scénářem inscenace a zjistí, že v některém z dalších obrazů musí umřít. Zbaví se stránek s poznámkami jejich sněžením a znemožní tím dalším postavám ovlivnit zamotanou hříčku.

Konstalaci zastřešil i sklepní prostor CEDu, jehož surové zdivo výtečně komunikovalo s nulovou výpravou Nenasytného Amfytriona. Vynikla tak herecká energie, která fungovala nejen na jevišti, ale i na posazení podél zdí, kde zrovna nehrající herci sledovali představení. Nutno dodat, že erotické fluidum občas stahovalo kalhoty i za diváky...

Macháček

potlesk 3 min

služky

Capitana a Pulcinella

Janáčkova akademie múzických umění -
Divadelní fakulta (JAMU)
BRNO, ČESKÁ REPUBLIKA
RÓMEO A HÉRÓ

Thanatovo ejaculatio praecox

Erós, který nás v Thanatově stínu zasahuje šípy na pomezí snu a reality, práská do koní svobodného zednářstva. Režisér Ján Mikuš otevřel najednou velmi obsáhlé množství témat. Smrt, láska, kohout, který smrt plaší... antický příběh Leandra a Héró se v režisérových vizích obnovuje v 18. století v příběhu mladičkého srbského zedníka a chudé studentky. Inscenace, která potřebuje 12 stran doprovodného textu vzbuzuje ve mně rozpaky již od počátku (jakoby fotograf dodával k jednotlivým snímkům vysvětlující komentáře!), a tak jsem jej raději ani nečetl. Théta, písmeno smrti, stojí ostentativně nad životy postav (jako bychom měli v letošním ročníku málo řečníků v jazyku smrti...), ejaculatio praecox je však hlavním problémem přinejmenším hlavní postavy.

Scéna (Iveta Ryšavá a Ján Mikuš) má snad směřovat k nepravidelnému řádu, tajuplnému světu fraktálů a Fibonacciho číselným kouzlům, zároveň je nejpevnější složkou inscenace. Působivá poloha scénografie spočívala v jejím možném dynamizování – ve světle bílé – za tmy pod září UV lamp modrající rámy lze rozpohybovat jako na sebe navzájem navázané struny pohyblivě vymezející prostor. Héró (Schneiderová) se od počátku utápí v přehnaně expresivním pojetí, nicméně postupně vyvažuje přesnými gesty a smyslem pro situaci. Dlouhá expozice uvádí inscenaci jako vzpříčená rybí kost v jejím hrdle, stává se pytlíkem zbytných burizonů, kterých se člověk nenasytí, ačkoliv si žaludek zaplní – pustý komentář a žádné divadlo.

Nejsilnější složkou inscenace byla bezesporu čtveřice instrumentalistů (Tomáš David, Veronika Lazorčáková, Ladislav Odrazil, Darina Kovářová), kvarteto hudebníků glosuje situace, zastupuje zvířenu Čihoričova statku. Skupina se představuje pohromadě či jednotlivě v inscenaci celkově oživujících výkonech, ať jde o komické gagy (kdy David testuje pravost mince, hzenou Erotem a zakucká se), či vystupuje jako domácí zvířena, dokreslující Čihoričovic hospodářství (Odrazilův pes je prostě dokonalý!). Z režijních nápadů ještě zaujmou otcovská moudra vyslovená při močení, která syn Čihorič stejně pouští jedním uchem tam a druhým ven, nebo otcův příchod s revolverem, kterým synu odstartuje kratičkový běh. Leandr Čihorič neváhá v baleň Heronejy Bukurové (Petra Lorencová) využít všech mesiášských triků, včetně chůze po vodě na společné vyjížděce na lodi. Je zřejmé, že text je opět, podobně jako Ryba horí, plný nesmyslných pseudomysteriózních závěrů, za nimiž nestojí zkušenost.

Úzko bylo z Leandrova problému příliš časná ejakulace, kterou „nemohl navázat spojení“ (trochu nevhodné a nepřesné, ale budiž). Těsno bylo z odkazů, úzko z hledání smysluplnosti přítomnosti postav, těžko z pí-

dění se po smyslu – a přesto herecká práce rozjasnila nebe nad Martou, a dala ukázat divadlu svou rozjasněnou tvář... ačkoliv text byl absencí tmelu smyslu odkázán spíše k jalovým výkřikům parafrází Nového zákona.

Tomáš Kubart

potlesk 2 min

Zrkadlo a za zrkadlom

Náročný piatkový program Encountru ukončila domáca inscenácia z JAMU Rómeo a Héro. Názov predstavenia výstižne udáva, aký príbeh bude môcť divák sledovať: paralelný príbeh lásky, ktorú nájdeme v každej historickej dobe.

Na javisku divadla Marta môžeme pozorovať mýtický príbeh Leandra a Héro v rôznych podobách. Jednu vrstvu príbehu tvorí samotný dej týchto dvoch postáv, postupom času sa pridávajú ďalšie zamilované osudy z iných časových rovín (stredovek, súčasnosť), takže vo finále máme možnosť sledovať viacero príbehov spojených tým istým motívom – láskou. Tá je zosobnená jej nositeľom Érosom, ktorý bol na javisku neprehliadnuteľný. Snáď aj preto, že postavy zasahoval láskou len pre pocit vlastného potešenia, pričom nedbal na dôsledky svojich činov. Vysiac dole hlavou so skríženými rukami pripomínal skôr netopiera než barokného anielika.

Kým doteraz sme boli na Encountri zvyknutí na jednoduché scény, Rómeo a Héro boli scénicky spracovaní rovnako zložito ako autorský text dvojice Mikuš – Hanzelová. Javisko využíva možnosť vertikálneho posunu, lámania scény, ktoré nieslo viacero významov. Na začiatku napríklad posun prednej časti scény znamenal smrť hrdinov, ich zostup do podzemia. Neskôr sa týmto spôsobom tematizoval časový a vzťahový odstup postáv, nemožnosť ich stretnutia. Blúdenie morom bez svetla, ktoré by ukazovalo cestu, po ktorej sa má Leandres vydať za Héro.

Scéna len umocňovala dojem rozbitého sveta tak časovo, ako aj priestorovo. Biele pruhy, ktoré jediné žiarili na často neosvetlenej scéne, tvorili dojem zrkadiel. Jedno odrážalo druhé a nebolo možné určiť, čo je reálne, čo je iba odraz a čo je odrazom odrazu. Je potrebné povedať, že takéto formálne spracovanie nepomáhalo predstavenie pochopiť, práve naopak. Divák sa strácal, doslova sa topil vo významoch rovnako ako sa Leandres topil, keď mu Héro horiacim knôtom svojej sviečky neukazovala, kam plávať. Nebolo možné určiť, čo sa deje v zrkadle a čo za zrkadlom.

Veľké mýtické rozprávanie bolo skvelo doprevádzané hudbou. Kvarteto hercov, ktoré raz rozprávalo príbeh, inokedy prebralo úlohu zvierat či hudobníkov, bolo výraznejšie (s tromi výkričníkmi) než štvorica hlavných

hrdinov. Ale tí na tom nenesú len svoju zásluhu. V tak komplikovanom režijnom poňatí, kde divák nemá dostatok času pochopiť, nie to ešte sa stotožniť s ktoroukoľvek postavou, sa charakter vykresľuje ťažko. Idea sa dá pochopiť, ale o hĺbkovom pochopení inscenácie sa vravieť nedá.

Černický

potlesk 1,40 min

Obrazy černého koně

Jediná inscenace na oficiálním programu, kterou představuje brněnská JAMU je autorská inscenace Jána Mikuše a Jany Hanzelové Romeo a Héro. Mikušův absolventský projekt ve Studiu Marta šálí atmosférou a úchvatnou formou. Ani kupení metaforických obrazů i špičkově vytríbené detaily však celek nezatahuje.

Dvakrát dvě příběhové linie, které se nejrůzněji prolínají a překrývají, rámcují čtyři postavy. Mýtičtí Héro (Lucie Schneiderová) s Leandrem (Radůz Mácha). Zednický syn a zednář 18. století Leandr Čihorič (Petr Pavlas) a velmi současná studentka chemie Heroneja Bukurová (Petra Lorencová). Jejich osudy jsou klikatě provázány. Existují ve světě, který ovládá Mikušova obrazivost, jeho nápady. Doktrínu kreativity upevňuje čtyřčlenný sbor (Veronika Lazorčáková, Darina Kovářová, Tomáš David a Ladislav Odrazil) a mysteriózní dirigent lásky a všeho bytí Eros (Petr Míka). Sbor se jako bohové proměňuje ve zvířata, obyvatele vesnice a dokonce samo prostředí, v němž se scény odehrávají. Kromě vizuálních kulis se proměňují tedy i do zvukové. Vedou postavy labyrintem. Komplikují jejich klidné splnutí. Dokáží být vtipní, stejně jako děsiví. Působí zmateně a rychlým střihem umanutě sehraně. Postavám zase nechybí smysl pro humor, depresivní stavy i manické běsnění. Jsou komické i tragické zároveň. Mikuš využívá snad všechno, co mu prostor Marty nabízí. Žebříky u portálů, hydraulické stoly (nadužívané), hlediště i prostor za šálou zadního prospektu.

Každá z půle inscenace sleduje osud jedné z postav. Již v první půli Mikuš chrlí trsy nápadů, ale jakoby si vrchol chtěl nechat až pro část, která náleží Heroneji Petry Lorencové a jejímu ohnivému vztahu k bratrovi Manasiji. V druhé půlce jsou obrazy ještě ostřejší. Stále obrazy? Kde se ovšem vzaly poetické promluvy postav i jejich tragické osudy? Kdo vytvořil tak vyhořelé postavy, které Mikuš osázel spleťtým pozadím? Že by nějaký autor, jehož jméno se ztratilo ve vizuálních kódech? Těžko říct, Paviči. Možná intelektuálně bujarý program nabídne víc.

Energie jenom prýští, že je jí pojednou tak moc, že se ztrácí. Výraznější poetické provokativní promluvy se ztrácejí v trsech dalších. Inspirativní vstupování do ženy jako srdce zvonu, kopulace s rybami či ptáky v

letu. Spousta zakázaných, ale jiskřivě erotických aktivit zaniká, protože přijde další vlna efemérních mouder. Kde je tedy království a kde je jeho kůň? Kdo je král a na jakém koni sedí? Je vůbec černý?

Macháček

potlesk 1,35

Lucie Schneiderová

Tomáš David

RECENZE OFFPROGRAMU

Janáčkova akademie múzických umění v Brně
Divadelní fakulta
Česká republika, Brno
SALOME

Pracuji v mediální sféře, jsem celebrita.

Po monodramatech postavených na velkých ženských jménech, které předcházely – Médea, Ofélie, Grušenka – tu máme další – Salome.

Blondatá Salome H. (Simona Zmrzlá) není ze starého železa Herodovy doby, je aktualizovaná do současnosti a ukotvená ve světě mediálních celebrit. Mobil, šminčky, časopis, nejlépe s článkem o ní, toť vše, co dnešní moderní slavná dívka potřebuje. Hlavně že je středem pozornosti, rozdává přednaučené rozhovory plné výmluv (Alkohol? Myslela jsem, že to byl sirup. Kabelka? Nebyla moje.), ale běda, jak na ni někdo přímo udeří a ona ztratí půdu pod nohama. Je nejistá, zoufalá a hledá pomoc, jakoukoli, kdekoli, u kohokoli. A diváci se tak stávají přímými účastníky její manipulace. Broukáním muzikálového hudebního motivu dává jasně najevo, kdo je tady královnou. Běda ale, jestli spadne až na druhé místo mezi celebritami, to je ta nejhorší zpráva, jaká ji může potkat. To musíte chápat, až za Britney Spears, to je konec světa!

Salome se snaží ve svém soudně nařízeném domácím vězení nějak zabavit, fotí se, čte si. A snad pro jednu v noci, když je doma zavřená a není ozářena světly velkoměsta, vidí taky nebe. Na svém vztahu k měsíci-luně (jakého pohlaví je vlastně toto těleso?) vykresluje vnímání sebe samé. Luna je pro ni nejprve pannou, postupem času se však stává běhnu. Vztekla, rozmarná, náladová Salome sundává paruku, svou masku a začíná být pravdivá, upřímná, ale zároveň zranitelná. Snaží se vyrovnat s poměrem k mužům a okolí vůbec, hledá odpověď, proč se na ni dívají, proč se všichni dívají. Ve své osamělosti se upíná na osobu nejnevhodnější, na publicistu Jana, který o ní píše. Pokaždé, jakmile se však dostává k tématu mužů, až úzkostlivě si rukama chrání svůj klín. Je ohrožená, rozervaná. Již není schopná čemukoliv čelit a zraňovaná se raději schovává a utíká zpět do své samoty, do dívčího pokojíčku plného blikajících lampiček z tržnice a plyšových medvídků, do místa, které již stěží může přijmout vymetačku večírků.

Pokora, s jakou se k práci týmu na „předváděčce“ vyslovuje program, zde není na místě a nezbyvá než dodat, jen tak dál.

Michaela Malčíková

potlesk 1 min

Simona Zmrzlá s parukou

Simona Zmrzlá bez (paruky)

Janáčkova akademie múzických umění v Brne

Divadelní fakulta

Česká republika, Brno

DON'T EAT THE SMOKIN' FISH

About a girl

Komorný priestor miestnosti 013 v povestnej hereckej základni ponúkol počas vrcholiaceho festivalového zhonu monodrámu *Don't eat the skmokin' fish*, ktorú v režijnom naštudovaní pripravila Marika Smreková. Ako námet pre vlastnú interpretáciu jej poslúžila poviedka slovenskej autorky Dašeny Krištofovičovej. Tá svoju výpoveď vtlačila na papier v sedemnástich rokoch a reflektovala ňou jej dovtedajší citový život.

Na stoličkách položený bulletin diváka informuje, že sa tvorcovia nechali inšpirovať poetikou E. F. Buriana, no počas predstavenia som nezistil v čom konkrétne a ani som nepostrehol, že by sa záblesk avantgardného režiséra na javisku čo i len mihol. Jedine priblíženie sa k nemu možno badať v práci zo znakom. Inscenácia sa vyznačuje znakovosťou. Na druhej strane však treba dodať, že pre zvolenú divadelnú formu je bežná, ba priam nevyhnutná pri rozohrávaní hereckých akcií. Herečka Alžběta Hofericová si typovo zo svojou postavou sadla. Mladú rozjarenú tínedžerku, pre ktorú je charakteristické časté striedanie nálad ako na horskej dráhe, zobrazila presvedčivo. Občas sa stratila v texte, ale i to dokázala zužitkovať vo svoj prospech a nonšalantne z prešľapu vykorčuľovať. Na javisku jej postava – stotožňujúca sa s rybou „Som rybia kráľovná“ – plávala v pomyselnom akváriu. To bolo vytvorené rôznymi prázdnyimi, či vodou naplnenými fľašami ohraničujúcimi štvorcovú hraciu plochu. Skrze sklenené objekty mladé dievča komunikovalo zo svetom tam vonku. Prímala rôzne správy vo fľašiach, alebo zo sklenených dóz vyťahovala svojich igelitových partnerov. V strede uzavretého priestoru bol postavený praktikábel zahalený čiernym zamatom. Tu by azda bol viac účinnejší mobilnejší objekt ako napríklad stolička, ktorá by mohla na seba vziať omnoho viac významov a práca zo znakom by sa tým obohatila. Dej monodrámy sa prevažne zaoberá vzťahmi hlavnej postavy, ktorej slova v určitých momentoch vyznievajú ponore pateticky a mužský divák iba prekrúca očami. Vykresľuje sa tu obraz mladej dievčiny, ktorá je strhaná prúdom života do otvoreného oceánu, kde sa cíti byť stratená a osamelá. V piatich etapách jej dospievania sa prizeráme ako sa s týmto „nevídaným“ údelom vyrovnáva. Jednotlivé sekvencie jej života sú od seba oddelené fúkaním do prázdnej fľašky, ktoré sú tiež replikami postáv a rozbieha sa nimi herecká akcia. Hudobná zložka je v predstavení neustále prítomná, ale miesto toho, aby dotvárala iba sprevádza. Kaviarenské gitarové vybrnkávanie nevytváralo žiadnu atmosféru a tiež významovo nenavršovalo herečkin prednes. Zo samotnými zložkami sa v inscenácii pracuje len veľmi nesmelé. Sedem rokov dievčenského života je v dramatinizácii vtlačené do jedného ročného cyklu z meniacimi sa ročnými obdobiami

mi. Po troch nevydarených vzťahoch sa ocitáme v jeseni, kedy hlavná hrdinka vide z uzavretého priestoru svojich prehier a s nádejou vo svetlejšiu budúcnosť opúšťa sál.

Mladá režisérka svojou inscenáciou zobrazuje údel mladej dievčiny, ktorá sa dostáva do víru životných kolízií. Mladosť v rozpuku je podrobovaná prírodným živlom, aby nakoniec mohla rozkvitnúť, a v dospelosti zužitkovať nadobudnutú skúsenosť. Mňa samotného dané téma nijak neoslovilo, no celková výstavba inscenácie držala pohromade. Dokazuje to, že Smreková ma vykročené správnym smerom.

Ervin Hodulík

potlesk 1,50 min

Kde zůstal Marek

Jedno z posledných offprogramových predstavení monodrama *Don't eat the smokin' fish* v režii Mariky Smrekovej se v programu k inscenaci odvoláva k poe-
tice E. F. Buriana. Nicméně žádnou hlubší souvislost, než použití střídmeho množství materiálů v této nevidím. Scénografie je tedy omezena na spoustu skleniček, zavařovaček a lahví, které vymezují herecký prostor. Druhým materiálem, kterého scénografie houfně využívá je igelit (ten představuje jednou postel, papír, hned zase je s ním hráno jako s loutkou člověka). Dalo by se polemizovat, zda je použití igelitu, který již estetikou většiny scénografů prošel před řadou let, je něčím novým objevné, když nevyužívá všech možností, které nabízí a ostatně jako další věci je používán bez hlubší motivace, pouze z estetického hlediska. Problematické svícení je velmi střídme a celou inscenaci pouze zploští.

Předlohou se stala povídka Dašeny Křištofovičové, kterou napsala ve svých sedmnácti letech. Otázkou pro mě zůstává, jestli je takováto povídka dostatečně nosným materiálem pro osobnostní monodrama. Na inscenaci je velmi cítit, že tvůrčí tým je povětšinou složen z žen, nejenže se snaží působit nanejvýš esteticky, ale rovněž pouze naivisticky řeší většinu situací a nenachází z nich logické východisko.

Herečka Alžběta Hofericová oblečená v šedivé šatičky s natupírovanými vlasy a výrazně nalíčenými očnicemi víčky má být zřejmě stylizovaná do postavy autorky původního textu. Její vystupování odpovídá chování cca 17leté pubertáčky, která si žije sama ve svém světě a podle vlastních pravidel. Kdykoliv dorazí sebemenší větší morální téma, tak jej odmítne řešit. Tuto lehce ironickou herecky nezajímavou polohu režisérka nezmění po celou dobu tříčtvrtěhodinové inscenace a nedá tak dostatečný prostor ukázat veškeré možnosti, které by jí herečka byla schopna nabídnout.

Pozitivního překvapení se nedočkáme ani v hudbě. Bezhlavé drnkání primitivních melodií na kytaru ni-

kteřak technicky nenapomáhá temporytmu, pouze zkrášluje a ilustruje jednotlivé situace.

Diváci si více než inscenaci užívali jednotlivé výstupy, které se velice podobaly jednotlivým výstupům v televizním pořadu HBO „Na stojáka“, kam by příště snad autorka měla svou orientaci směřovat.

Lukáš Paleček
šéfredaktor

potlesk 1,10 min

Alžběta Hofericová

Alžběta Hofericová

ROZHOVOR S PŘEDSTAVITELEM DEMETRIA PETEREM BRAJERČÍKEM

Jak dlouho už tuto inscenaci hrajete? Při jaké příležitosti vznikla?

Toto je naše absolventské představení a protože letos končíme, je to také naše poslední představení na škole. Nazkoušeli jsme ho na začátku tohoto školního roku a premiéra se konala 15. listopadu. Potom jsme to hráli tak trošku zřídka, protože je toho u nás v našem školském divadle opravdu hodně, pracují tam tři ročníky a za sezonu je tam asi 9 premiér. Ale snažili jsme se v rámci tohoto omezení alespoň občas zahrát.

Jak moc se herci zapojovali do přípravy celé inscenace? Nechal vám režisér částečně volnou ruku?

Byla to samozřejmě kooperace, režisér nám přednesl nějaký nápad a my jsme se zapojili. Většinou to bylo po stránce pohybové, protože v inscenaci jsou všelijaké přeskakovačky, náročné skoky atd. Jinak v této inscenaci, jako je to všude u Shakespeara, je důležité, co se vyvine ze situace. Takže režisér nám nastínil nějakou situaci a my jsme potom sami doplnili detaily a zakomponovali svoje nápady.

Když mluvíme o té fyzické náročnosti inscenace, dnes máte vlastně ještě jedno představení v 16:00 hodin. Jak to zvládáte?

Tak, co už... Ale dá se to. Když si člověk před představením dá rozcvičku, aby to všechno zvládl a hlavně aby se nikomu nic nestalo, tak se to dá zvládnout. Jsme trošku pomlácení, ale to je v rámci normy, s tím se počítá, nějaké ty modřiny :)

Jak prostor Divadla Husa na Provázku ovlivnil celou inscenaci, museli jste ji hodně přizpůsobovat vaší mateřské scéně?

U nás to vypadá trošku jinak. Máme ještě jedno poschodí navíc, takže na rozdíl od Husy u nás běháme dokonce po třech patrech (balkónech). Takže dvě poschodí plus jeviště. No a samozřejmě, že je to celé v zákulisí úplně jinak, chodby a tak, takže vlastně při přechodech běháme po celé škole, abychom se dostali tam, kam potřebujeme. Ale nebylo to tu zase tak složité, taky jsme to hráli z tohoto důvodu zde v Huse na Provázku, protože tato scéna je nejvíce podobná té naší v Bratislavě.

Markéta Toufarová

ROZHOVOR SE SOUBOREM Z IRÁNU

Soudě podle potlesku to vypadá, že se vaše hra českému publiku opravdu líbila. Jaké reakce vyvolala v Íránu?

Morteza Mirmontazemi (režisér): Hru jsme v Íránu hráli jen jednou, ale lidem se líbila, i když myslím, že tady bylo publikum hodně nadšené. Hráli jsme ji také v Bělorusku a v Arménii a ani tam nebyly takové reakce, ale líbila se.

Možná je to tím, že hra odkrývá i temnější stránky života – dalo by se to přičíst tomu, že diváci jsou zde, řekněme, otevřenější?

Morteza Mirmontazemi: Myslím si, že mezi publikem zde a v Íránu není v tomto směru až takový rozdíl.

V Evropě mají lidé často pocit, že postavení žen v Íránu není zrovna příznivé a ve hře jsou možná na toto téma určité narážky. Bylo vaším záměrem ztvárnit i tento aspekt? Nebo se situace mění?

Morteza Mirmontazemi: Řekl bych, že situace není o tolik jiná v Íránu a v jiných zemích. Je to součástí života, ale není to tak pro všechny.

Mahnaz Zabihi (Žena): Je fakt, že ženy pracují doma a že v běžné íránské rodině celou domácnost řídí ženy, ale jde také o to, že ženy potřebují více pozornosti od mužů, chtějí, aby muži byli vášnivější. Myslím, že Íránci jsou přece jen vášnivější než jiné národy.

Amin Tabatabai (Muž): Írán je obrovská země, která se vyvíjí v moderní společnost. Je zde hodně průmyslu a lidé chtějí být vzdělaní, takže teď například zažíváme vývoj farmacie. Zlepšujeme se a stáváme se moderní zemí, máme na to. Po týdnu v České republice jsme objevili spoustu věcí, které jsou u nás podobné. Máme pocit, že s vámi máme mnoho společného, na spoustu věcí reagujeme podobně. A víte, v Íránu lidi chodí do práce, žijí normální život – to je stejné všude na světě. Hra není založená na jazyku, ale používá symboly, které jsou nám společné.

Kristýna Šedivá

ROZHOVOR S REŽISÉREM JÁNEM MIKUŠEM

Rómeo a Héro sa hráva v Marte aj mimo festivalu. Čo to pre vás znamená objaviť sa na Encountri? Predovšetkým to znamená, že inscenácia je vybraná pedagógmi na škole, ktorí rozhodujú o tom, ktorá z absolventských inscenácií má reprezentovať školu. To znamená, že táto inscenácia má reprezentovať školu, a to ma nesmierne teší.

Je rozdiel v tom, ako predstavenie vníma publikum? Odrazilo sa to napríklad na potlesku?

Určite sa to odrazilo. Diváci dnes majú najnáročnejší deň festivalu. Čakali ich štyri nesmierne dlhé inscenácie, takže sú vyčerpaní a ich pozornosť bola nadmerná. Ale myslím si, že publikum bolo výborné, vzhľadom na tak ťažké divadlo.

Encounter pomaly končí. Je niečo, čo vás na ňom zaujalo, inšpirovalo?

Nevidel som všetky inscenácie, ale nesmierne ma zaujal kórejský Hamlet. Mám z neho veľký zážitok, lebo si myslím, že tá inscenácia má nesmierne kvality. A navyše je otvorená pre západného diváka.

Ako vznikol nápad urobiť Rómeo a Héro? Je v tom pre vás osobná téma?

Chcel som robiť absolventskú inscenáciu na základe tradičného textu, tradičnej hry. Ale nakoniec som sa rozhodol pre niečo riskantnejšie, komplikovanejšie. Rozhodol som sa urobiť autorskú inscenáciu v tom zmysle, že sa text napíše a je neoverený. Bolo to pre mňa dobrodružnejšie a viac nebezpečné, a hlavne odvážnejšie. Takisto ďakujem škole, že sa rozhodli rovnako odvážne vložiť takúto inscenáciu na medzinárodný festival.

Prečo názov Rómeo a Héro?

Pretože tá hra vychádza z autorov, ktorí spracovali antický mýtus o Hére a Leandrovi. Tento príbeh je hlavný inšpiratívny motív, ktorý Shakespeare použil v Rómeovi a Júlii, takže sa dá povedať tento mýtus je anticým Rómeom a Júliou. Preto som dal Rómea do názvu. Ako vtip, pretože Rómeo v hre nevystupuje. Nikto nepozná Leandra a Héru, ale každý pozná Rómea, v tom je ten vtip. Môže to zavádzať, ale predstavenie videlo veľa divákov a „divadelný“ divák to nikdy nepochopil. Zamotá sa v rôznych javiskových výrazoch. Obyčajný divák sleduje príbeh a užíva si ho.

Černický

ROZHOVOR S REŽISÉREM DAVIDEM GIOVANZANA

S maskami a pohybovým divadlo ste pracovali už v rôznych krajinách ako sú Fínsko a Lotyšsko. Myslite, že niektoré z nich majú lepšie predpoklady pre tento typ divadla?

Nie. Nemyslím si, že sú tu ľudia-herci, ktorým by šla hra s maskou lepšie. Ale je fakt, že sú tu krajiny, ktoré majú väčšiu tradíciu v tomto type divadla, takže ľudia o ňom vedia viac, zatiaľ čo v ostatných krajinách je to skôr ako odhaľovanie niečoho zvláštneho. Je to iba otázka tréningu a prístupu, takže keď učím na hodine herectva alebo režírujem inscenáciu, už po chvíli sa dostaneme na druhú stranu, pretože maska, hlavne maska commedie dell'arte je polovičná, súvisí s populárnou kultúrou. Je to niečo, čo pochádza ešte pred doby kresťanskej, z paganizmu, čo sa dá vidieť naprieč celou Európou, takže môžete vidieť ľudí z Fínska, Lotyšska alebo Českej republiky, dokonca aj z Talianska, ktorí zdieľajú rovnaké zázemie.

Vy ste sa zúčastnili aj na Encountry 2008 so školou z Lotyšska. Všimli ste si od vtedy nejaký vývoj festivalu?

No, pravdupovediac, pre tentokrát som nemohol vidieť nič, pretože sme dorazili neskoro, keďže sme si uvedomili, že príprava tejto inscenácie ešte nie je hotová. Dnes večer je premiéra, prvé predstavenie, takže je to zvláštne pretože inscenácia bola robená pre talianske publikum, no teraz máme premiéru tu, kde publikum nehovorí taliansky, takže to pre nás bude zvláštne.

Aké je to pracovať so študentmi z vašej domovskej krajiny?

No, tak to je vtipné, pretože v tejto skupine nie je nikto zo Švajčiarska. Sú tu dvaja herci z Kolumbie, herečka z Venezuely, herec z Bolívie, herečka z Mexika, herec z Nórska, herec z Nemecka a dve herečky z Talianska. Hoci Švajčiarsko je multikulturálne.

Aké pocity vo vás vyvoláva potlesk?

Samozrejme, že pocit uspokojenia a určite je krásne vidieť, že divákovi sa páči moja práca a že prebehol dialóg. To je to najdôležitejšie: dialóg medzi hercom a divákovi.

Čo vás tak fascinuje na maskách, že ich používate vo svojej tvorbe?

No prvou otázkou je, prečo človek má potrebu zahaliť si tvár ďalšou tvárou. Takže tu máme veľmi tajomný akt a otázkou je, prečo to robiť. Takže tu máme prvok tajomnosti s maskou, tajomnosť a premenu. Pracujeme s energiami, dá sa povedať neznámymi, alebo takými, ktoré ostanú pod povrchom, alebo energiami, ktoré siahajú za človeka, skoro ako zvíerná energia. Tento prvok tajomnosti a maska dovoľujú hercovi siahnuť na ďalší stupeň, vidieť veci, ktoré by sme za iných okol-

ností nevideli kvôli maske. Samozrejme, je to objekt, takže môže oslobodiť, môže pomôcť, ale môže to byť aj prekážkou pre hercov a tiež pre divákov. Nie je to až také jednoduché. Nie je, pretože si nasadzujete masku – stenu a to je fantastické. Vlastne pre prácu s maskou potrebujete mať veľmi dobrú techniku. Fakt veľmi veľmi dobrú techniku.

(Posledná otázka bola položená po predstavení. (18:00))

Aké máte pocity teraz?

Samozrejme sa mi uľavilo. Bolo to pre nich (hercov) veľmi náročné, aby zvládli takéto predstavenie ako umelci a na ďalšiu stranu bolo veľmi ťažké pre publikum, aby pochopili tak mnoho kľúčových prvkov, ktoré boli zobrazené.

Dorota Lichvárová

zpěvák

management trio

zpěvák

kapela

HLAVNÍ PROGRAM

SOBOTA 8. 4. 2011

10:30

Íran, Teherán

University Theater House of Iran

ŽENA, MUŽ

(30 min)

HaDivadlo

15:00

ENCOUNTER MOVIE

(60 min)

HaDivadlo

18:00

ZÁVĚREČNÝ CEREMONIÁL

(60 min)

Divadlo Husa na provázku

OFFPROGRAM

SOBOTA 9. 4. 2011

12:00

Česká republika, Brno
Janáčkova akademie múzických umění v Brne
Divadelní fakulta
Hana Mikolášková
MEINE LIEBE PIPSIMAU
(60 min)
DIFA JAMU 105

15:00

ENCOUNTER MOVIE
(60 min)
HaDivadlo

18:00

ZÁVĚREČNÝ CEREMONIÁL
(60 min)
Divadlo Husa na provázku

21:00

EVENING NIGHT
POP Kings Night
klub Abajo

Meine liebe Pipsimaus

Režie: Hana Mikolášková

Hraje: Růžena Doláková

Scénář *Meine liebe Pipsimaus* je vytvořený na základě prvních dvou dílů trilogie Hrabalových memoárů *Svatby v domě* a *Vita nuova*.

Svatby v domě: První díl memoárů se zpočátku věnuje důležitým životním momentům Hrabalovy budoucí ženy Elišky, která pocházela ze zámožné německé rodiny. Její rodiče utekli do zahraničí, posléze i její sourozenci. Ona sama měla české občanství a mohla zůstat na území československého státu, byla však odvedena do tábora a posléze nucena k pracím v cihelně. Byla Němkou a za to musela platit.

Vita nuova: Druhý díl memoárů je především souborem humorných, absurdních, filozofických i smutně pravdivých příhod, které provázejí Hrabalův a Pipsin společný nový život.

So 9.4. - 12:00
DIFA JAMU 105

Omlouváme se čtenářům za chybu kterou jsme otiskli v MP3 v rozhovoru s režisérem Repleksyonu. Jedná se o Gila Castilla.

Redakce Meeting Pointu č.4

Šéfredaktor:

Lukáš Paleček

Vedoucí redakce:

Hana Svobodová

Zástupkyně vedoucí redakce:

Eliška Luňáčková

Korektor české verze:

Kateřina Menclerová

Jan Krupa

Překlad do anglické verze:

Katarína Cetkovská

Barbora Doležalová

Michaela Dragounová

Martina Kavínová

Ludmila Nerudová

Eliška Poláčková

Kristýna Šedivá

Jana Šunková

Markéta Zástěrová

Korektoři anglické verze:

Alexander Duncan Packer

Mgr. Karel Pala

Grafika spravodaje:

Simona Vaškovičová

Grafika festivalu:

Kateřina Miholová

Fotografové:

Marek Doležel

Pavel Nesvatba

Marie Votavová